

Rei

MÓNICA RODRÍGUEZ

Il·lustracions d'Àngel Trigo

PREMI EDEBÉ
DE LITERATURA
INFANTIL

Rei

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

MÓNICA RODRÍGUEZ

Rei

Il·lustracions d'Àngel Trigo

PREMI EDEBÉ DE LITERATURA INFANTIL

marjal

Obra guanyadora del Premi Edebé de Literatura Infantil segons el veredict del jurat format per: Teresa Colomer, Ángeles González-Sinde, Antonio Iturbe, Roberto Santiago i Vicenç Villatoro. Ha actuat com a secretària, Conchi Marín.

Títol original: *Rey*

© Text: Mónica Rodríguez, 2022

© Il·lustracions: Ángel Trigo, 2022

Representat per Tormenta - www.tormentallibros.com

© Traducció: Maria Llopis i Freixas

© Ed. Val.: Marjal, 2022

C. Baix Vinalopó, 1

46920 Mislata (València)

www.edebe.com

Atenció al client: 902 444 441

contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte

Editora de Literatura Infantil: Elisenda Vergés-Bo

Disseny de la col·lecció: Book & Look

1a edició, maig 2022

ISBN: 978-84-8348-593-4

Dipòsit legal: B. 2203-2022

Imprès a Espanya

Printed in Spain

EGS - Rosari, 2 - Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessiteu fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; (917 021 970 / 932 720 445)).

*Als qui viuen al carrer
sense la llar d'uns altres ulls on refugiar-se*

Índex

Capítol u	9
Capítol dos	19
Capítol tres	27
Capítol quatre	37
Capítol cinc	43
Capítol sis	49
Capítol set	53
Capítol huit	59
Capítol nou	65
Capítol deu	73
Capítol onze	85
Capítol dotze	91
Capítol tretze	95
Capítol catorze	103
Capítol quinze	111
Capítol setze	117
Capítol dèssset	123

Capítol díhuit	127
Capítol dènou	135
Capítol vint	141
Capítol vint-i-u	145
Capítol vint-i-dos	153
Capítol vint-i-tres	159
Apèndix	165

Capítol u

Els dies bons sa mare li deia «rei».
—On està el meu rei?

Els dies roïns, no. Els dies roïns feia una veu esvarosa, lleument de nas, i parlava cridant. Sí, cridava molt fort i de vegades també plorava. Gemegava i entropessava amb els mobles. Les galtes se li omplien de venes roges, els ulls li brillaven. Ell odiava aquells ulls brillants. Després, l'endemà estava insuportable. Li feia mal el cap, l'alé li feia pudor. A pesar de tot, el xiquet la preferia així: gitada al sofà, amb una mà sobre els ulls, pàl·lida i ullerosa, exhalant aquella olor agra. Una olor que asfixiava, però que era millor que el deliri dels dies roïns. Ell li posava un drap al front, li duia aigua. Molta aigua. Sempre tenia set. Aleshores sa mare li demanava perdó i li prometia que no es torna-

ria a comportar d'aquella manera. Li pregava que li llevara de la vista les botelles. Però ell era molt menut i no se li acudien llocs nous on amagar-les. Ella sempre les trobava. I si no ho feia, era pitjor. L'acusava d'haver-li-les amagat.

Un dia, el xiquet va agafar una d'aquelles botelles i en va beure. Era fastigós, però no li va importar. Li coïa la gola. Era pitjor que menjar-se una llima. Després ell també tentinejava i no podia pensar amb claredat. Aquell dia va estar més trist que d'altres. Tot i que, en general, no podia queixar-se. Menjaven i veien la televisió. No tot estava tan malament. La seua vida no era un infern, com ella cridava de vegades.

El veritable infern va entrar un matí per la porta, anava agafat de la mà de sa mare. Ella estava esplèndida. Li brillaven els ulls, però no com en aquelles vegades en què tot acabava anant-se'n en orris. Li brillaven de veritat, amb il·lusió, i es va adonar que era molt guapa.

—Rei meu, vine ací, que et vull presentar algú especial.

Des del principi no li havia agradat. Potser va ser a causa d'aquell somriure tort, d'aquelles parpelles mig tancades. O per culpa de la seua mida. Perquè aquell home era gros. I compacte, com un *rottweiler* o un *pit bull terrier*. Tenia el coll ample i musculós i les extremitats tan robustes que estava obligat a mantindre-les una miqueta obertes. Amb aquells braços el va agafar i el va enfilat molt amunt. Des d'allà dalt, es va quedar cara a cara amb aquell rostre de galtes bombades i nas trencat. Les cames del xiquet penjaven en l'aire. Aquells dits que li estrenyien els braços li feien mal. Aleshores l'home li va acostar el nas fins a quasi tocar el seu, i el xiquet el va olorar. Coneixia molt bé aquella olor. Àcida, densa. També li va veure les galtes plenes de venetes roges, com les de sa mare. Encara que desitjava que el deixara a terra, no s'atrevia a moure les cames ni demanar-li-ho. Els ulls el retenien amb més força que els braços. Eren foscos, brillants, separats i ben abaixats a la base del front. Aquells ulls li van paréixer animals.

—Tu i jo ens avindrem molt, nano —va cridar l'home.

Ell va haver de tancar molt fort les parpelles. La frase l'havia colpejat amb aquella pudor repugnant. Era una escopinyada, li regallava per les galtes. A l'home no li devia agradar el gest i va afluir les mans. El xiquet va caure a terra. Va vacillar, es va agenollar mentre l'home reia.

Ulric.

Així es deia. I no oblidaria mai aquell nom. Fins i tot, quan va deixar de recordar-ho tot, aquell nom seguia clavat en la seua memòria de xiquet. Només de sentir-lo, ja tremolava.

Va saber que les coses no anirien bé. Però sa mare somreia radiant. Deia que amb Ulric estarien més protegits. Ulric era policia.

Al principi, només es portava malament amb ell. Quan estaven sols, li posava una mà sobre els muscles.

—Què passa, nano? —deia—. Et faig por?

I després reia, mentre amb aquella mà li estrenyia els dits molt fort. Al xiquet li feia

mal, aquella mà. De vegades li clavava una punyada.

—Només és un joc. Tan fràgil ets, que no aguantes ni un colp?

Aguantava. Tancava la mandíbula molt fort i no plorava. No davant seu. Sabia que allò seria pitjor. Ell plorava després, a la seua habitació. Va agafar el costum de fer-ho davall del llit perquè no el trobara Ulric. De vegades sentia com s'obria la porta i li veia les cames, amb calcetins grossos i aquelles sabates quadrades que colpejaven el terra i recorrien la cambra, arrossegant-se una miqueta. Ell no es movia, però el cor li bategava tan fort que tenia por que l'home el sentira.

Un dia es va atrevir a dir-ho a sa mare.

—Estàvem millor sense ell.

Aleshores ella es va enfadar de veritat.

—Quin egoista! Que no vols que siga feliç?

Aquella nit van arribar tots dos molt tard. Al principi cridaven i cantaven. Després va sentir l'estrèpit. Colps, mobles que es movien. Però ell estava davall del llit. Mirava les làmines de

fusta i provava a pensar en una cosa bonica. En sa mare quan li deia «rei». En els programes de la televisió. Pensava en el planeta de color blanc on vivia Daia, amb el seu amic invisible. Potser algun dia podria anar a aquell planeta de dibuixos animats que eixia en la televisió. Segurament allà no hi havia botelles. O si n'hi havia, estaven tan ben amagades que ningú no les trobava.

Allò va passar molt sovint. Ara sa mare feia servir ulleres fosques. De vegades tremolava davant d'Ulric. «Ja se n'ha adonat —va pensar—. Ja sap que estem millor tots dos sols.» Però, quan li ho va dir, ella es va tornar a enfadar. Tremolava, tremolava molt i el va sacsejar. Va sacsejar el xiquet amb tota la seua força i després se'n va penedir i es va posar a plorar. Ell la va consolar i estaven així, abraçats, quan tot es va enfosquir de colp i va canviar l'aire i feia olor d'Ulric. Va sentir tanta por que es va fer pipí damunt. No ho va poder evitar. No volia, però havia notat aquella pressió i després la calor i la humitat, com un riu que

s'escampava sol. Aleshores una manassa el va alçar, el va sacsar i va eixir volant. Va anar a topar a la paret.

—Ara resulta que estimes més aquest mocós que a mi —cridava l'home, ple de fúria.

Era tan gran que el xiquet només li veia l'esquena i el gros braç que s'alçava, amb el redol de suor a la camiseta i el bíceps, gegantí, de brau. Com un brau, també bleixava. La veu de sa mare li va arribar quasi inaudible. Li va semblar un tros de corda trencada, penjada en l'aire.

—Com vols que l'estime més que a tu?

I després el xanglot, suau, agut. Tan diminut que venia de gust alçar-lo i dur-lo als braços i bressolar-lo. Trencava el cor. Ara el gegant es trobava al seu costat i l'acaronava, li deia paraules tendres, li feia besos. Però ella no es movia, només gemegava mirant cap al xiquet, que continuava arraulit contra la paret, amb els pantalons banyats. Ell va saber que no el veia. Que els ulls de sa mare estaven molt lluny, que s'extraviaven en algun

lloc on ell no podria arribar mai. Molt a poc a poc, es va posar dret. Mentre es netejava i canviava de roba, va sentir com dringaven els gots i algunes rialles fluixes, un murmuri suau. Aleshores el xiquet va obrir la finestra, va mirar el llit on tantes hores havia passat amagat davall del somier, i va saltar.

Era de nit, feia fred i nevava.